

Bu Çocuklar İbadeti Nasıl Sevecek?-1

Neye, niçin inandıklarını, neden ibadet ettiklerini bilmezse anne babalar, evlatlarına nasıl rehberlik edebilir? Farklı düşünce, kültür ve inançların baskın olduğu coğrafyalarda çocuklarımızın kalplerine Allah sevgisi nasıl yerleşebilir? İşte uzmanların ve örnek bir annenin yol gösterici teklifleri...

Hepimizin hatıralarında yeri vardır büyüklerimizi taklit ederek kıldığımız namazların, sanki biliyormuşçasına dudaklarımızı kımıldatıp okuma taklidi yaptığımız duaların, tuttuğumuz tekne oruçlarının, kocaman ve acemice örttüğümüz başörtüsünün. Bizler, Müslüman coğrafyalarda, ezan sesiyle, muhafazakâr çevrelerde yetişen çocuklardık çünkü. Hayatın normaliydi Allah'tan bahsetmek, cümlelerimizi maşallah ve inşallah ile süslemek ve dini, hayatın bir parçası görmek. Gözümüz, kulağımız aşınaydı hepsine. Peki ya aklımız ve gönlümüz? Bu aşinalık düşünce ve duygu dünyamıza bir şey katıyor, dinî bilincimizi arttırıyor muydu? Yoksa içini mi boşaltıyordu inanç dünyamızın? Ya bambaşka kültürlerin, dinlerin var olduğu coğrafyalarda boy veren çocuklarımızın kalplerinde Yaratanın, kulluğun, imanın karşılığı nasıl filizlenecekti? Niceliğin içinde maalesef dinin niteliğini fark edememiş anne babaların elinde azınlık psikolojisiyle nasıl yüreklerinde yeşerteceklerdi inanç tohumlarını? Dahası inandıklarını ne denli yaşanırlar ve görünür kılabilirlerdi?

ASIL MESELE SEVGİ

Aslında her şeyin özünde olduğu gibi din söz konusu olduğunda da asıl mesele sevgiydi. Sevginin kuracağı bağı, Allah'ın izniyle kolay kolay bir şey yıkamazdı. Nasıl çocuk annesine küçük yaşlarda güvenli bağlanırsa; bu durum onun bütün yetişkinlik hayatına, aldığı kararlardan kurduğu ilişkilere varıncaya kadar olumlu etki ediyordu. Büyüdüğünde özgüvenli ve karakterli olmasına yardımcı oluyordu. Aynen öyle de bir çocuğun hayatının ilk dönemlerinde Yaraticısıyla kurduğu sevgi bağı da onun dinle olan bütün ilişkisini şekillendiriyordu. İncanın sağlamlığı da ibadetlerindeki devamlılığı ve hassasiyeti de hepsi o sevgi sebebiyle ortaya çıkarsa bir anlam kazanıyordu.

ÖNCE EBEVEYN SONRA ÇOCUK

Eğitimci-yazar Dr. Adem Akıncı, “Çocuklara ibadeti, manevi bir gıda, insana huzur veren bir kaynak olarak göstermeli. ‘İbadetler manen bize huzur ve rahatlık verir, bizi sıkıntılarımızdan kurtarır.’ demeli. Ruhi hastalıklarımız için bir tedavi olarak göstermeli.” diyor. Peki çarpım tablosunu bile bilmeyen biri, matematik hocası gibi öğrencilere çok bilinmeyenli denklemleri çözmeyi öğretebilir mi? İşte bunun gibi, daha kendi manevi hayatının problemlerini ve çözüm yollarını bulamamış kişiler, kendinden küçük birine bunun çözümünü anlatabilir mi? Anne babalar, neye, niçin inandıklarını, neden ibadet ettiklerini bilmeden, evlatlarına bu konuda nasıl rehberlik edecekler? Galiba tam da bu noktada kendi manevi dünyası üzerine tefekkür etmesi gerekiyor bütün ebeveynlerin.

“HER ŞEYE RAĞMEN SEVEN RAB”

Onu, günah işlemesine, hatalarına, eksik yanlarına, sivri uçlarına ‘her şeye rağmen’ seven Rabbinin, her derdine cevap veren haline duyduğu güven, onu dini değerlerinde sabit kılacak yegâne unsurdu. İşte bu her şeye rağmen sevginin ve şartsız güvenin tohumu sağlam atılıp; üstüne anne babanın örnek olma çabası, kişisel hayatlarında dini yaşanılır kılmak adına çektikleri sancuları ve evlatlarına duaları da eklenirse bu ağaç filizlenebiliyordu. Silik yazının kopyası da silik olur . ANNE BABA ÇOCUKTA GÜÇLÜ BİR İZ BIRAKMALI

Çocuklar hayata kopyalayarak başlıyor. Mesele ibadetler olduğunda da, ‘asıl metnin’ yani ebeveynin güçlü bir okunurlukta olması şart. Çünkü silik yazının kopyası daha da silik oluyor. Çocuklarının ibadetini düşünen ebeveynler evvela kendi ibadetlerini gözden geçirmeli. Hayata kopyalayarak başlıyor çocuk. Yürümeden, yeme-içmeye varıncaya kadar her süreçte önce etrafını gözlemliyor, sonra kendi özgünlüğünü kazanıyor...

(devamı haftaya)